

**במקום
הקדמה...**

במקום הקדמה...

מובא בספר "אוצרות פניני התורה" להרה"ג אליהו חיים כהן שליט"א בפרק תולדות:

"ואחרי כן יצא אחיו וידו אוחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב" פרש רש"י: הקב"ה קרא שמו יעקב, דבר אחר, אביו קרא לו יעקב ע"ש אחיזת העקב.

ושואלים: מה יש בחשיבות אחיזת העקב עד כדי כך שראוי להנציח זאת בשמו של יעקב בחיר האבות?

והתשובה היא: כל מהותו של יעקב היא "יושב אהלים" - עמוד התורה, על כן נקרא על שם אחיזת העקב - כי סיבת תפיסתו את עקבו של עשו נבעה מההתאמצות לזכות בבכורה ובמצוותיה, ואחז בעקב למרות שלא היה לו כל סיכוי הגיוני שיצליח לעקוף את עשו.

וכך היא דרך ההצלחה בתורה - הרצון והעמל אפילו כשנראה שאין הגיון בכך, ולכן נקרא שמו יעקב, כי פעולה זו היא מסמלת את מהותו.

ויתרה מכך, שהרי יעקב תפס בעקבו של עשו כי רצה להיות הבכור ולזכות במצוות שקשורות לבכורה, ואף שלא הצליח באותה שעה - בסופו של דבר קיבל את הבכורה.

ללמדך שאם אדם רוצה באמת ויעשה מה שבכוחו לעשות בסוף ישיג את מבוקשו.

חיי הנישואין רצופים בעבודת המידות תמידים כסדרם. ובדרך כלל אינם מתנהלים

לפי הזמנה אישית, אלא דרושה לכך עבודת חיים מאומצת תוך כדי הפעילות השוטפת של החיים, בתוך גידול הילדים, בתוך קשיי הפרנסה וכו'.

אצל האשה, שמצב רוחה תלוי הרבה מהשפעה הורמונלית, הריון, לידה, הנקה וכו', עבודת המידות הזו כרוכה פעמים רבות במסירות נפש למען שמו באהבה.

הלואי והייתי ראויה ויכולתי לומר שהנני מקיימת את כל מה שכתבתי כאן בשלמות ובהידור. (עדיין רחוקה הדרך...)

תקותי היא רק לתת כיוונים לכל אחת שמעוניינת להתקדם בעבודת ה' הפרטית שלה בדרך העולה בית קל, ושנזכור ביחד תמיד שכאשר מתאמצים ורוצים מאד דבר מסוים - צריך לפעול בכל הכח באפשרויות העומדות לפנינו, גם אם נראה שהדבר אינו הגיוני ולא יעזור.

כל ויתור קטן, כל מילה טובה שאת אומרת, כל שתיקה שאת שותקת, הקב"ה אוספם אחת לאחת ובעז"ה תזכי לראות את פירות ההשקעה, לפעמים מיד, ולפעמים כעבור זמן.

רק חשוב שנפנים שכל פעולה למען השלום, ולו הקטנה ביותר, רצויה וערבה לפניו יתברך, שהורה למחות את שמו על המים בשביל השלום בין איש ואשתו, והרי מדובר כאן באשה שנסתרה עם איש זר ולא איזו צדקת שהעלילו עליה עלילות שוא...

כמה חשוב השלום בין איש ואשתו לפני ה' יתברך!

תפילתי שחיבור זה ירבה את השלום בבתי

ישראל, ואפילו רק במשהו אחד מסוים שהתחזקת ממנו בעקבות הקריאה בו, והיה זה שכרי. ולואי ונזכה להתחזק כולנו יחד בשמירת

השלום בביתנו, כי לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום.

אם ברצוננו לזכות לברכת ה' בביתנו - נתחזק בענין זה, כל אחת כפי יכולתה וכפי נסיונותיה אשר נתן לה בוראה ברחמיו הרבים.

"רחמנא לבא בעי" - הקב"ה רוצה את הלב, אם הוא רואה שמתאמצים ומכוונים את הלב לעשות רצונו, הוא שולח את ברכתו.

שיתקבלו התפילות ברצון לפניו יתברך ויתמלאו כל משאלות לבך לטובה ולברכה.

בברכת ברכה והצלחה, סייעתא דשמיא מרובה, בכל פעלך ומעשה ידיך.

ב. זינגול

תכלית הנישואין

תכלית הנישואין

בחומש בראשית מובא תהליך בריאת האדם.

בתחילה נאמר: "וייצר ה' אלוקים את האדם עפר מן האדמה..." ובהמשך נאמר: "ויאמר אלוקים לא טוב היות האדם לבדו..." ובהמשך נאמר: "ויפל ה'..." תרדמה על האדם... ויקח אחת מצלעותיו... ויבן ה'... את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה..."

והפסוק שהוא הוראה לדורי דורות: "על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו".

מובא בחז"ל שכל זוג נבראים בתחילה כנשמה אחת. בתחילה יורדת נשמת הזכר, ולאחר זמן מה נשמת הנקבה, עד שמגיע זמן להנשא והם מתאחדים כבתחילה לנשמה אחת.

מתוך דברי בעל ה"שפע טל": מתחת לכסא הכבוד נמצא היכל הנשמות, שם הן מחכות עד שיגיע זמן לרדת לעולם.

כל נשמה שברא הקב"ה כוללת בתוכה נשמת זכר ונקבה.

ומכיון שגוף הזכר והנקבה אינם נבראים בעת אחת, בעת בריאת גוף הזכר, הנשמה מתחלקת לשניים וחלק נשמת הזכר נפרד מחלק הנקבה ויורד לגוף פלוני, ואילו חלק נשמת הנקבה ממתינ ומצפה בהיכל הנשמות עד שמגיע עת רדתה לעולם.

במשך כשמונה עשרה שנים חיים שני חלקי הנשמה בנפרד, עד שמגיע זמן נישואיהם ואז הם

חוזרים להיות יחד כבתחילה.

בעצם כל מטרת היפרדות שני חלקי הנשמות היא כדי לחזור ולהתאחד ע"י חופה וקידושין, שנאמר "והיו לבשר אחד".

(מובא בספר פרקי מחשבה - הרב טאובר זצ"ל)

מוסיף לנו ר' שמחה זיסל ברוידא זצ"ל: מדוע לא נאמרת ברכת יוצר האדם בעת לידת התינוק? והרי אין זו שמחה שלמה כאשר רואים את התינוק הקטן שלם בפעם הראשונה?

אלא, מכיון שאמנם התינוק הקטן הזה הוא נראה כרגע יצור מושלם, אבל בעצם הוא רק חצי נשמה. ורק כאשר הוא נפגש עם החצי השני של נשמתו, רק אז אפשר לברך "יוצר האדם".

מכיון ש"אדם" שלם - נקרא רק מי שנתאחד עם בת זוגו ע"י חופה וקידושין. ולכן כך אמר אדם הראשון בשעה שראה את חוה - "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה".

מובן מכך, שתכלית ומטרת הבריאה היא שכל זוג ישקיעו במשך כל חייהם את זמנם וכוחם על מנת להגיע להתאחדות מושלמת ביניהם - שזהו חיבור הנשמות - כדי שכאשר יגיעו לעולם הבא, יוכלו להיות שוב נשמה אחת מאוחדת וזוהי תכלית עבודתם בעולם הזה.

הבית היהודי - בית המקדש

לפני הכל, עלינו להבין שבית יהודי מהווה מקום משכן לשכינה.

הקב"ה משרה את שכינתו בתוככי הבית היהודי. וכאשר אין שלום בין בני הזוג - השכינה מסתלקת.

מקובל לחשוב, שמצות שלום בית הינה מצוה ששייכת אך ורק למצוות

של בין אדם לחברו. (ויתור, נתינה, מחילה וכד').

אך הדבר אינו כך.

בניית הבית היהודי שייכת גם למצוות של בין אדם למקום, מכיון שהבית היהודי הינו בית מקדש להשראת השכינה. הקב"ה רוצה שביתו, ומקום השראת שכינתו יהיו בתוך הבית היהודי - בין האיש ואשתו.

בית המקדש אינו בית שנבנה ותוכנן לפי חכמתו של בן אנוש. בית המקדש תוכנן על פי הקב"ה בלבד, ונבנה בפועל ע"י שלמה המלך.

כאשר בית המקדש היה קיים, היתה לעם ישראל שמחה מופלאה בעבודת ה' עקב העובדה שהקב"ה שהוא מקור הברכה והטובה היה שרוי עמם. ליהודים שהיו בתקופה זו היתה קרבת ה' מופלאה שאינה בהשגתנו היום.

וכעת, משחרב הבית, איך אפשר לזכות לקרבת ה', לשמחה, לטובה ולכל הברכות?

ע"י השראת השכינה בבית היהודי.

וכיצד נזכה להשראת השכינה?

ע"י שניצמד להוראות שנתנו לנו חז"ל בכל ענייני בנין הבית - הן בהלכות והן בהליכות.

לפיכך עלינו לדעת שכל הוראות אלו - הריהן כמצוות של בין אדם למקום, מכיון שכך רצונו של הקב"ה להשכין שכינתו בתוך הבית היהודי בין איש לאשתו.

ורק דרך כך יזכו בעזרת השם בני הזוג להשראת השכינה בביתם,

ויגיעו לשלמות תיקון נפשם. וכך יהווה הבית מקום משכן לשכינה, על פי רצונו של הקב"ה בפעולותיהם של בני הזוג.

ובית כזה שהשכינה שורה בו - יכול בעז"ה להיות חממה לעוד הרבה בתים שיעשו לה' נחת רוח ויקרבו את הגאולה.

ולכן עלינו לדעת, ולהרגיש שכל פעולה ואפילו הקטנה ביותר למען השלום, היא כמו השראת השכינה וגורמת לתוספת שכינה, וח"ו להיפך.

(מובא בספר הבית היהודי - הרב פינקוס זצ"ל)

השלום דורש עמל ויגיעה, ויתור והבלגה. "ואני לשלום מר לי מר" נאמר בנביא. ובזה שאנו עושים מאמצים ומשתדלים למען השלום אנו מקיימים את רצון ד'.

השלום בין איש לאשתו דורש גם שלום בין האשה לחמותה. תמיד כדאי להחמיא לחמות על האוכל הטעים, ולספר לה עד כמה בנה הוא בעל טוב בזכות החינוך שלה, ובדרך כלל חמות שמקבלת מחמאות יוצא לה החשק להעיר.

גם אם חמות מעירה - להשתדל לא לקחת ללב, להחליק ולהעביר. ובדאי לא לדבר עליה סרה עם בעלה. חמות שמעירה כל הזמן, אפשר להגיד לה שזה נכון, ושהיא צודקת, ובפועל לא חייבים ליישם הכל. אפשר לבקש ממנה עצות בדברים שלא מפריעים, וליישם אותן, ואח"כ לספר לה כמה נהנית מעצתה. (איך להכין מאכל מסוים, איך להגיב לשכנה, איך מגיבים לילד בכל מיני מצבים וכו').

גם את הבעל אפשר לשמח עם מחמאות על משפתתו והוריו, אני כל כך מעריכה את מידת החסד הטבועה

בהורים שלך ועוברת לכל משפחתך... וכדו'.

סיפר הרב טאובר זצ"ל - שהגיע אליו ולרב פינקוס זצ"ל יהודי שהיה מוקף בצרות מכל כיוון. בבריאות, בפרנסה, בשלום הבית, בחינוך הילדים ובמה לא.

יעצו לו הרבנים להתחיל קודם כל לטפל בשלום הבית. ואמרו לו להשקיע את כל כוחותיו ומרצו בכך. והוסיפו לו שעם השכנת השלום - תשרה השכינה בעז"ה בבית, וכשיש שכינה בבית - ממילא תהיה ברכה בבית.

וכך באמת היה.

כיצד אפשר להגיע להתאחדות מושלמת ולהשראת השכינה?

- ע"י תפילות יום יום על כך.
 - בשמירה חזקה ואיתנה על כל הלכות הטהרה.
 - להשקיע מאד באהבה ולחשוב כל הזמן איך לחזק אותה.
 - ע"י שנשקיע בקשר שבינינו - ולא נזניח אותו במרוצת החיים.
 - נכין את עצמנו לנסיונות ונתגבר עליהם בעז"ה.
 - (בעמ' 80 יובהר בהרחבה על מהות ואופי השוני שבין האיש והאשה)
 - שנדע בדיוק מהן ההוראות שקשורות לאשה, על פי תורתנו הקדושה וחז"ל - ומהו תפקיד האשה, מהן ההלכות וההליכות שהיא צריכה לקבל ולעשות, ובפרט מה לא לעשות.
 - להבין איך מכבדים את הבעל.
 - להבין מהי תקשורת נכונה.
 - איך לבקר ומת'.
- ועל כך בעז"ה בפרקים הבאים

